

Predmet C-949/19

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

31. prosinca 2019.

Sud koji je uputio zahtjev:

Naczelny Sąd Administracyjny (Poljska)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

4. studenoga 2019.

Tužitelj:

M.A.

Tuženik:

Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N.

[omissis]

RJEŠENJE

Dana 4. studenoga 2019.

Naczelny Sąd Administracyjny (Visoki upravni sud, Poljska) [omissis]

[omissis]

nakon što je na raspravi održanoj 4. studenoga 2019. razmotrio

[omissis]

žalbu u kasacijskom postupku koju je podnijela osoba M.A.

protiv presude Wojewódzkiego Sąda Administracyjnego w Warszawie (Vojvodski upravni sud u Varšavi, Poljska)

od 12. ožujka 2019. [omissis] o odbijanju žalbe

u predmetu povodom žalbe koju je podnijela osoba M.A.

protiv odluke Konsula Rzeczypospolitej Polskiej w N. (konzul Republike Poljske u N.)

od [...] srpnja 2018. br. [...]

o odbijanju izdavanja vize,

odlučio je:

1. uputiti Sudu Europske unije sljedeće prethodno pitanje: Treba li članak 21. stavak 2.a Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma od 14. lipnja 1985. između vlada država Gospodarske unije Beneluksa, Savezne Republike Njemačke i Francuske Republike o postupnom ukidanju kontrola na zajedničkim granicama [omissis] u vezi s člankom 47. prvim stavkom Povelje Europske unije o temeljnim pravima [omissis] tumačiti na način da državljaninu treće zemlje kojem je odbijeno izdavanje dugotrajne vize i koji ne može iskoristiti pravo slobodnog kretanja na području drugih država članica koje proizlazi iz članka 21. stavka 1. Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma treba osigurati djelotvoran pravni lijek pred sudom?

2. [omissis] prekinuti sudski postupak u tom predmetu do donošenja odluke o prethodnom pitanju navedenom u točki 1. [orig. str. 1.]

OBRAZLOŽENJE

1. Pravni okvir

Pravni okvir obuhvaća odredbe prava Unije i nacionalnog prava o pravu žalbe na konzulovu odluku o odbijanju izdavanja nacionalne vize.

1.1. Odredbe prava Unije

Članak 47. prvi stavak Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja):

„Svatko čija su prava i slobode zajamčeni pravom Unije povrijeđeni ima pravo na djelotvoran pravni lijek pred sudom, u skladu s uvjetima utvrđenima ovim člankom.”

Članak 18. Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma od 14. lipnja 1985. između vlada država Gospodarske unije Beneluksa, Savezne Republike Njemačke i Francuske Republike o postupnom ukidanju kontrola na zajedničkim granicama (SL 2000., L 239, str. 19. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 9., str. 12.), u daljnjem tekstu: Konvencija o provedbi Schengenskog sporazuma):

„1. Vize za boravak dulji od 90 dana (vize za dugotrajni boravak) su nacionalne vize, koje izdaje jedna od država članica u skladu sa svojim nacionalnim pravom

ili pravom Unije. Te se vize izdaju u jedinstvenome obrascu za vize kako je to navedeno u Uredbi Vijeća (EZ) br. 1683/95, pri čemu je u odgovarajućem polju vrsta vize označena slovom ‚D‘. Vize se ispunjavaju u skladu s odgovarajućim odredbama iz Priloga VII. Uredbi (EZ) br. 810/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 13. srpnja 2009. o osnivanju Zakonika Zajednice o vizama (dalje u tekstu: Zakonik o vizama).

2. Vize za dugotrajni boravak vrijede najdulje jednu godinu. Ako država članica strancu odobri boravak dulji od jedne godine, viza za dugotrajni boravak prije prestanka njezina važenja zamjenjuje se boravišnom dozvolom.”

Članak 21. stavak 1. Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma: **[orig. str. 2.]**

„Stranci koji imaju važeću boravišnu dozvolu, koju je izdala jedna od država članica, mogu se, na temelju te dozvole i važeće putne isprave, slobodno kretati do 90 dana u bilo kojem razdoblju od 180 dana unutar područja drugih država, pod uvjetom da ispunjavaju uvjete ulaska iz članka 5. stavka 1. točaka (a), (c) i (e) Uredbe (EZ) br. 562/2006 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2006. o Zakoniku Zajednice o pravilima kojima se utvrđuje kretanje osoba preko granice (Zakonik o schengenskim granicama) i koji nisu na nacionalnom popisu upozorenja dotične države članice.”

Članak 21. stavak 2.a Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma:

„Pravo slobodnoga kretanja iz stavka 1. primjenjuje se i na strance koji imaju važeću vizu za dugotrajni boravak koju je izdala jedna od država članica kako je to navedeno u članku 18.”

1.2. Odredbe nacionalnog (poljskog) prava

Članak 75. Ustawe z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Zakon o stranim državljanima od 12. prosinca 2013.) (Dz. U. iz 2018., poz. 2094., kako je izmijenjen, u daljnjem tekstu: Zakon o stranim državljanima):

„1. Nacionalna viza odbija se odlukom.

2. Odluka o odbijanju nacionalne vize izdaje se na obrascu.”

Članak 76. Zakona o stranim državljanima:

„1. Odluku o odbijanju izdavanja schengenske ili nacionalne vize koju je donio: 1. konzul – moguće je pobijati zahtjevom da to tijelo preispita predmet; [...]”

Članak 5. Ustawe z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Zakon o postupcima pred upravnim sudovima od 30. kolovoza 2002.) (Dz. U. iz 2018., poz. 1302., kako je izmijenjen, u daljnjem tekstu: Zakon o postupcima pred upravnim sudovima):

„Upravni sudovi nisu nadležni u predmetima koji se odnose na: [...]

4. vize koje izdaju konzuli, osim kada je riječ: **[orig. str. 3.]**

a) o vizama iz članka 2. točaka 2. do 5. Uredbe (EZ) br. 810/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 13. srpnja 2009. o uspostavi Zakonika Zajednice o vizama (Zakonik o vizama) (SL 2009., L 243, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 12., str. 8.), kako je izmijenjena),

b) o vizama koje su izdane stranom državljaninu koji je član obitelji državljanina države članice Europske unije, države članice Europskog udruženja za slobodnu trgovinu (EFTA) koja je stranka Sporazuma o Europskom gospodarskom prostoru (EGP) ili Švicarske Konfederacije, u smislu članka 2. točke 4. Ustawe z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Zakon o ulasku, boravku i odlasku iz Republike Poljske državljanina država članica Europske unije i članova njihovih obitelji od 14. srpnja 2006. Dz. U. iz 2017., poz. 900. i iz 2018., poz. 650.).

[...]”.

Članak 58. stavak 1. točka 1. Zakona o postupcima pred upravnim sudovima: „Sud odbija žalbu ako predmet nije u nadležnosti upravnog suda [...]”.

2. Činjenično stanje

2.1. Postupak pred konzulom

M.A. (u daljnjem tekstu: žalitelj) podnio je [...] srpnja 2018. konzulu Republike Poljske (u daljnjem tekstu: konzul) zahtjev za izdavanje nacionalne vize i pritom naveo da želi pohađati dvogodišnji diplomski studij u Poljskoj. Konzul je odlukom od [...] srpnja 2018. odbio izdati nacionalnu vizu. Nakon što je razmotrio žaliteljev zahtjev za preispitivanje predmeta, konzul je [...] srpnja 2018. ponovno odbio izdati vizu zbog nedostatka opravdanja svrhe ili uvjeta planiranog boravka.

2.2. Postupak pred upravnim sudovima

2.2.1. Žalitelj je protiv navedene konzulove odluke kojom se odbija izdavanje vize podnio žalbu Wojewódzkom Sądowi Administracyjnemu w Warszawie (Vojvodski upravni sud u Varšavi)(prvostupanjski sud). U obrazloženju dopuštenosti podnošenja žalbe protiv takve odluke upravnom sudu, žalitelj se pozvao, među ostalim, na presudu Suda Europske unije od 13. prosinca 2017. u predmetu C-403/16, El Hassani (ECLI:EU:C:2017:960). Žalitelj je naveo da se izreka presude može **[orig. str. 4.]** primijeniti i u ovom predmetu jer postoji sličnost u pogledu činjeničnih i pravnih okolnosti predmeta.

U odgovoru na žalbu konzul je zahtijevao da je se odbaci zbog nenadležnosti upravnog suda.

2.2.2. Rješenjem od 12. ožujka 2019. prvostupanjski je sud [omissis] odbacio žalbu.

Prvostupanjski sud navodi da predmet nije u nadležnosti upravnog suda. Poziva se na članak 5. točku 4. Zakona o postupcima pred upravnim sudovima u verziji koja je bila na snazi na datum donošenja pobijane odluke i navodi da odluka kojom se odbija izdavanje nacionalne vize nije obuhvaćena iznimkama iz te odredbe te da stoga ne podliježe nadzoru upravnog suda. Što se tiče presude Suda Europske unije od 13. prosinca 2017. u predmetu El Hassani, C-403/16, prvostupanjski sud utvrdio je da se ona odnosi na schengensku vizu, a u ovom je predmetu žalitelj zatražio nacionalnu vizu koja se izdaje u skladu s nacionalnim pravom.

2.2.3. U žalbi u kasacijskom postupku protiv navedenog rješenja navodi se nepravilnost u postupku koja može bitno utjecati na ishod predmeta, odnosno povreda članka 58. stavka 1. točke 1. Zakona o postupcima pred upravnim sudovima pogrešnim utvrđenjem da konzulova odluka o odbijanju izdavanja nacionalne vize ne podliježe sudskom nadzoru i, slijedom toga, neopravdanim odbacivanjem žalbe protiv konzulove odluke. Istodobno, žalitelj navodi da dvojbe u tom pogledu treba razmotriti Sud Europske unije.

2.2.4. U odgovoru na žalbu u kasacijskom postupku konzul je zahtijevao da se žalba odbije zbog teksta članka 5. stavka 4. Zakona o postupcima pred upravnim sudovima kojim se, nakon izmjene koja uzima u obzir presudu Suda C-403/16 u predmetu El Hassani, predviđa mogućnost podnošenja žalbe upravnom sudu u predmetima u kojima se odbija izdavanje schengenske, a ne nacionalne vize. Konzul je istaknuo da se odredbe Zakonika o vizama ne primjenjuju na nacionalne vize čiji je postupak priznavanja utvrđen nacionalnim pravom. Pozvao se na presudu Nacelnog Sąda Administracyjnog (Visoki upravni sud, Poljska) od 22. siječnja 2014. [omissis] i naveo da ta dva pravna poretka ne treba zamjenjivati. Stoga odluku o odbijanju izdavanja vize iz članka 32. stavka 3. Zakonika o vizama treba tumačiti isključivo kao odluku o odbijanju izdavanja vize u smislu Zakonika o vizama. To je tumačenje u skladu sa sudskom praksom Suda Europske unije. U presudi u predmetu C-638/16 [orig. str. 5.] PPU, XiX (ECLI:EU:C:2017:173, t. 40. do 47.) Sud je presudio da, s obzirom da zakonodavac Unije do danas nije donio nijedan akt na temelju članka 79. stavka 2. točke (a) Ugovora o funkcioniranju Europske unije (u daljnjem tekstu: UFEU) kad je riječ o uvjetima pod kojima države članice izdaju vize ili dozvole za dugotrajni boravak državljanima trećih zemalja iz humanitarnih razloga, zahtjevi o kojima je riječ u glavnom postupku ulaze isključivo u područje primjene nacionalnog prava. Stoga situacija o kojoj je riječ u glavnom postupku nije uređena pravom Unije.

3. Obrazloženje prethodnog pitanja

3.1. Dopuštenost prethodnog pitanja

Naczelny Sąd Administracyjny (Visoki upravni sud, Poljska) nacionalni je sud protiv čijih odluka prema poljskom pravu nema pravnog lijeka u smislu članka 267. trećeg stavka UFEU-a. Upućivanje prethodnog pitanja opravdano je dvojbama u pogledu pravilnog tumačenja odredbi prava Unije čije je rješavanje nužno za pravilno rješenje spora koji se vodi pred nacionalnim sudom.

3.2. Obrazloženje prethodnog pitanja

3.2.1. U skladu s člankom 3. stavkom 2. točkom 4. Ustawe z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Zakonik o upravnom postupku od 14. lipnja 1960.) (Dz. U. iz 2018., poz. 2096., kako je izmijenjen, u daljnjem tekstu: Zakonik o upravnom postupku), odredbe tog zakonika ne primjenjuju se na postupke koji su u nadležnosti poljskih diplomatskih predstavništava i konzularnih ureda, osim ako odredbama nije posebno drukčije propisano. Postupak pred konzulom za izdavanje nacionalne vize vodio se u skladu s odredbama Ustawe z dnia 25 czerwca 2015 r. Prawo konsularne (Zakon o konzularnim odnosima od 25. lipnja 2015.) (Dz.U. iz 2017., poz. 1545., kako je izmijenjen, u daljnjem tekstu: Zakon o konzularnim odnosima). Članak 88. Zakona o konzularnim odnosima određuje da protiv konzulove odluke stranka može podnijeti žalbu tijelu višeg stupnja, a u skladu s člankom 94. tog zakona, u slučajevima predviđenima posebnim propisima stranka može podnijeti zahtjev da konzul preispita predmet u roku od 14 dana od dostave odluke stranci. Takva posebna odredba predviđena je Zakonom o stranim državljanima čijim se člankom 76. stavkom 1. točkom 1. određuje da se odluka o odbijanju izdavanja schengenske ili nacionalne vize koju je donio konzul može pobijati zahtjevom da to tijelo preispita predmet. Nakon preispitivanja predmeta konzul donosi odluku koja je konačna i **[orig. 6]** protiv koje se ne može podnijeti pravni lijek drugom upravnom tijelu, a u slučaju nacionalnih viza ne može se podnijeti pravni lijek sudu.

3.2.2. U ovom je predmetu isključen sudski nadzor na temelju članka 5. stavka 4. Zakona o postupcima pred upravnim sudovima, u skladu s kojim upravni sudovi nisu nadležni u predmetima koji se odnose na vize koje izdaju konzuli. Zakonom su u tom pogledu predviđene iznimke.

Iz članka 5. točke 4.b Zakona o postupcima pred upravnim sudovima proizlazi da žalbu upravnom sudu protiv konzulove odluke o odbijanju izdavanja vize može podnijeti strani državljanin koji je član obitelji državljanina države članice Europske unije, države članice Europskog udruženja za slobodnu trgovinu (EFTA) koja je stranka Sporazuma o Europskom gospodarskom prostoru ili Švicarske Konfederacije, u smislu članka 2. točke 4. Ustawe o wjeździe na terytorium RP (Zakon o ulasku u Republiku Poljsku).

Nakon što se u obzir uzela presuda Suda Europske unije od 13. prosinca 2018. u predmetu El Hassani, 4. ožujka 2019. stupio je na snagu članak 5. točka 4.a Zakona o postupcima pred upravnim sudovima kojim se priznaje pravo na podnošenje žalbe sudu i kad se konzulova odluka odnosi na vize iz članka 2. točaka 2. do 5. Zakonika o vizama, odnosno schengenske vize.

Međutim, navedena izmjena ne primjenjuje se na odluku o odbijanju koja je predmet spora pred nacionalnim sudom. U skladu s nacionalnim odredbama, konzulova odluka o odbijanju izdavanja (dugotrajne) nacionalne vize stranom državljaninu ne može podlijegati sudskom nadzoru.

3.2.3. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, dopuštenost isključenja mogućnosti da se osporava takva odluka o odbijanju u postupku pred sudom, koje je predviđeno u nacionalnom upravnom postupku treba ocijeniti s obzirom na smjernice koje proizlaze iz prava Unije.

Međutim, sud koji je uputio zahtjev dvoji u pogledu toga zahtijeva li pravo Unije uspostavu iste razine zaštite za (dugotrajne) nacionalne vize kao što je ona koja proizlazi iz navedene presude u predmetu El Hassani u pogledu schengenskih viza.

Navedena dvojba najprije proizlazi iz različitog uređenja u odredbama prava Unije u pogledu prava stranog državljanina da osporava odluku o odbijanju različitih vrsta viza. Kao što to proizlazi iz presude u predmetu El Hassani, obveza da se u nacionalnom pravu predvidi mogućnost upućivanja sudu predmeta koji se odnosi na konačnu odluku o [orig. str. 7.] odbijanju izdavanja vize proizlazi iz načela djelotvorne sudske zaštite utvrđenog člankom 47. Povelje. Sud je izričito naveo da se primjenjuju odredbe Povelje kada država članica donosi odluku o odbijanju izdavanja vize na temelju članka 32. stavka 1. Zakonika o vizama.

Za razliku od schengenskih viza, postupak za izdavanje dugotrajnih viza nije uređen pravim aktom Unije. Kao što je to Sud izričito naveo, s obzirom na to da zakonodavac Unije nije donio obvezujuće pravne akte na temelju članka 79. stavka 2. točke (a) UEU-a kad je riječ o razmatranju zahtjeva za izdavanje dugotrajnih viza i boravišnih dozvola državljanima država članica iz humanitarnih razloga, primjenjuje se nacionalno pravo (vidjeti presudu u predmetu X i X, t. 44.).

Međutim, prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, stajalište koje je iznio Sud ne daje jednoznačan odgovor na dvojbe je li u pogledu nacionalnih viza dopušteno isključiti osiguravanje poštovanja opsega sudske zaštite koja proizlazi iz članka 47. Povelje.

3.3. Obrazloženje dvojbi suda koji je uputio zahtjev

3.3.1. Dvojbe suda koji je uputio zahtjev nastale su zbog tumačenja članka 21. stavka 2.a Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma u vezi s člankom 47. prvim stavkom Povelje u pogledu toga utvrđuje li se njime pravo na djelotvoran pravni lijek pred sudom u slučaju da konzul odbije izdati nacionalnu vizu. Na temelju članka 45. stavka 2. Povelje, državljaninu treće zemlje koji se zakonito nalazi na državnom području države članice može se priznati pravo slobodnog kretanja. Člankom 21. stavkom 2.a Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma to se pravo priznaje osobama koje imaju važeću dugotrajnu vizu.

Konvencija o provedbi Schengenskog sporazuma dio je schengenske pravne stečevine i izvor prava pojedinca. Izdavanje dugotrajne vize uvjet je za ostvarivanje slobode kretanja. Odluka o odbijanju izdavanja dugotrajne vize dovodi do nemogućnosti ostvarivanja prava na slobodno kretanje u schengenskom prostoru koje proizlazi iz prava Unije. Međutim, u skladu s člankom 47. prvim stavkom Povelje, svatko čija su prava i slobode zajamčeni pravom Unije povrijeđeni ima pravo na djelotvoran pravni lijek pred sudom. **[orig. str. 8.]**

3.3.2. U okviru djelotvorne sudske zaštite države članice dužne su osigurati zaštitu prava pojedinaca koja proizlaze iz prava Unije, uključujući pravo na djelotvoran pristup sudu, ali pritom postupati u okviru postupovne (institucionalne) autonomije država članica. Postupovnu autonomiju država članica treba razumjeti kao nadležnost država članica da uredi nadležnost sudova i (sudskih) postupaka koji su namijenjeni razmatranju zahtjeva koji se temelje na pravu Unije, pod uvjetom da se poštuju načela ekvivalentnosti i djelotvornosti (vidjeti presude Suda od 16. prosinca 1976. u predmetu Rewe, 33/76, ECLI:EU:C:1976:188; u predmetu Comet, 45/76, ECLI:EU:C:1976:191). Na opseg margine prosudbe koju u konkretnom slučaju imaju države članice u pogledu utvrđivanja načela i načina zaštite prava koja proizlaze iz prava Unije utječe i obveza poštovanja članka 47. prvog stavka KPP-a. Prilikom utvrđivanja standarda zaštite ne može se zanemariti stajalište Suda koje upućuje na načelo djelotvorne sudske zaštite kao opće načelo prava Unije koje proizlazi iz ustavnih tradicija zajedničkih državama članicama i zaštićeno je člankom 6. (pravo na pošteno suđenje) i člankom 13. (pravo na djelotvoran pravni lijek) Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (vidjeti presudu Suda od 13. ožujka 2007. u predmetu Unibet, C-432/05, ECLI:EU:C:2007:163, t. 37.). Kao što to proizlazi iz presude u predmetu El Hassani, C-403/16, obveza poštovanja načela djelotvorne sudske zaštite iz članka 47. Povelje odnosi se i na postupovna pravila u pogledu mogućnosti osporavanja odluke o odbijanju izdavanja schengenske vize pred nacionalnim sudom.

Obveza poštovanja članka 47. Povelje u ovom se predmetu može opravdati sadržajem članka 21. stavka 2.a Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma kojim se stranim državljanima koji imaju dugotrajnu vizu (nacionalnu) priznaje pravo slobodnoga kretanja. Nacionalna viza jedna je od mogućih mjera kojima se omogućava ostvarivanje prava stranog državljanina na slobodno kretanje i ako se tako shvati, nije bitno različita od ostvarivanja tog prava na temelju schengenske vize izdane državljaninu treće zemlje. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, razlike između specifičnih aspekata pravila, uvjeta i načina izdavanja nacionalnih i schengenskih viza ne mijenjaju činjenicu da se obje vrste viza odnose na ostvarivanje istog prava koje strani državljanin izvodi iz prava Unije. Nemogućnost **[orig. str. 9.]** osporavanja pred sudom koji donosi konačnu odluku o odbijanju izdavanja nacionalne vize može stoga povrijediti pravo Unije, osobito pravo na djelotvoran pravni lijek pred sudom utvrđeno člankom 47. prvim stavkom Povelje. To znači da razina pravne zaštite ovisi o vrsti vize koju strani državljanin traži iako svaka vrsta vize omogućava slobodno kretanje na području

država članica. Stoga sud koji je uputio zahtjev dvoji o tome hoće li to dovesti do diskriminacije državljanina trećih zemalja koji podnose zahtjeve za nacionalne vize.

Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, s obzirom na prethodno navedenu potrebu da se osigura odgovarajuća sudska zaštita prava koja proizlaze iz prava Unije, može se tvrditi da sličnu razinu zaštite treba osigurati u slučaju donošenja odluke o odbijanju izdavanja nacionalne vize.

Međutim, nacionalni sud dvoji u pogledu toga je li to stajalište pravilno s obzirom na bitne razlike u utvrđivanju postupovnih pravila povezanih s izdavanjem schengenskih i nacionalnih viza.

4. Stajalište nacionalnog suda

Prema mišljenju nacionalnog suda, čini se da tekst članka 21. stavka 2.a Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma u vezi s člankom 47. prvim stavkom Povelje upućuje na potrebu da se stranom državljaninu koji podnosi zahtjev za izdavanje nacionalne vize osigura pravo na podnošenje žalbe nadležnom sudu protiv odluke o odbijanju.

Međutim, s obzirom da u sudskoj praksi Suda ne postoji jednoznačna odluka o tom pitanju, kako bi navedeno stajalište suda koji je uputio zahtjev bilo pravilno, potrebno je odgovoriti na prethodno pitanje postavljeno u ovoj odluci.

5. Zaključak

Navedene dvojbe koje se odnose na tumačenje članka 21. stavka 2.a Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma u vezi s člankom 47. prvim stavkom Povelje opravdavaju da se Sudu uputi prethodno pitanje na temelju članka 267. treće rečenice UFEU-a. Donošenje odluke o pravilnom tumačenju navedenih odredbi odlučit će o mogućnosti ocjene prigovora u pogledu povrede članka 58. stavka 1. točke 1. Zakona o postupcima pred upravnim sudovima koji je istaknut u žalbi u kasacijskom postupku. Stoga je **[orig. str. 10.]** za rješenje predmeta koji je u tijeku pred nacionalnim sudom potrebno donijeti prethodnu odluku.

6. Obustava upravnog postupka

[omissis]